

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobkyně **G. Z.**, nar., st. příslušnost Kosovo, zajištěn v ZZC Bělá, Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti žalované **Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agent, se sídlem Pod Zámkem 922, 691 42 Valtice, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutím žalované č.j. KRPB-17020-16/ČJ-2015-060022-50A ze dne 22.1.2015,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí, které napadla v celém rozsahu výroku, neboť žalovaná porušila § 129 odst. 3, § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, § 2 odst. 3,4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, § 3, § 68 odst. 3 správního řádu a čl. 28 Dublinského nařízení. Žalobkyně v žalobě namítala, že byla zajištěna automaticky pouze z důvodu, že se na ni vztahuje Dublinské nařízení a správní orgán nesprávně posoudil existenci vážného nebezpečí útěku.

Dále namítá, že rozhodnutí je nepřiměřené a správní orgán nesprávně posoudil využití mírnějších donucovacích opatření. Policie proto měla v jejím případě užít mírnějších donucovacích opatření, která je povinna zkoumat, a které zkoumala v rozsahu § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců a konstatovala, že pokud nemá na území ČR adresu a nedisponuje dostatečnými finančními prostředky, opatření využít nelze. Žalobkyně nesouhlasí s judikaturou vztahující se na osoby zajištěné podle § 129 zákona o pobytu cizinců. Zajištěné osoby za účelem předání nemají na území ČR stálý pobyt a aplikace judikatury vztahující se k zajištění za účelem správního vyhoštění fakticky znemožňuje uplatňování alternativ. Přitom využitelnost alternativ k zajištění přejímá Dublinské nařízení a nelze je zúžit na dostupnost

stálého bydlení či finančních prostředků a státní orgány mají přijmout taková opatření, která jsou dostupná i pro cizince bez stálého bydlení či finančních prostředků. Příkladem uvádí možnost ubytování v přijímacím nebo pobytovém středisku pro žadatele o mezinárodní ochranu atd. Zbavení osobní svobody je poslední možnost, když není možné využít jiné mírnější opatření. Policie přistupuje k zajištění prakticky u každého uprchlíka, která má být předán do jiného členského státu podle Dublinského nařízení, neboť žadatel o mezinárodní ochranu v jednom členském státě nesmí tento stát opustit. Ve všech zbývajících státech se tak octne neoprávněně.

Další námitku žalobce spatřuje v tom, že správní orgán neprokázal existenci vážného nebezpečí útěku, což je další podmínkou podle čl. 28 Dublinského nařízení. Správní orgán totiž dovedl existenci vážného nebezpečí útěku v tom, že opustila neoprávněně území Maďarska, z čehož dovozuje, že jde o vážné nebezpečí útěku a nepodrobí se případnému rozhodnutí o předání do členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, což vede k plošnému zajišťování všech žadatelů o mezinárodní ochranu v jiných členských státech EU, kteří na území ČR vstoupili. Chybí individuální posouzení vážného nebezpečí útěku, neboť správní orgán argumentuje pouze tím, že opustila území Maďarska s úmyslem požádat o azyl. Neměla možnost se vyjádřit k setrvání na území ČR do skončení Dublinského řízení, automaticky správní orgán usoudil, že nebude dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby skončení Dublinského řízení. Dále uvedla svou představu o existenci vážného nebezpečí útěku. Zásadně nesouhlasí s tím, že existuje u ní vážné nebezpečí útěku, a proto byla zajištěna v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení.

Žalovaná napadeným rozhodnutím podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajistila žalobkyni za účelem jejího předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 a dobu zajištění podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovila na 60 dnů. V odůvodnění uvedla, že při rozhodování o zajištění za účelem předání vycházela z toho, že dne 21.1.2015 byla při pobytové kontrole prováděnou hlídkou OPA Břeclav v železniční stanici Břeclav v mezinárodním rychlíku jedoucím z Maďarska přes Slovensko do ČR a dále do Německa kontrolovaná cizinka, která předložila ID kartu Kosova, nikoliv cestovní doklad ani platné vízum či povolení opravňující ji k pobytu na území ČR, a proto byla zajištěna. Lustrací v systémech Policie ČR a cestou Centra policejní spolupráce bylo provedeno dožádání k oprávněnosti pobytu cizinky a z maďarské strany bylo sděleno, že cizinka požádala dne 18.1.2015 v Maďarsku o mezinárodní ochranu. Toto potvrdilo daktyloskopování v systému EUODAC, a proto byla zajištěna. Do protokolu uvedla, že vycestovala z Kosova dne 17.1.2015 autobusem do Bělehradu, pak do Subotice, kde byla společně s rodinou ubytována v nějakém hotelu a v nočních hodinách odjeli na srbsko-maďarské hranice, kde hranice překročili a pěšky přes pole se vydali na cestu dál do Maďarska, kde byli krátce na to zadrženi maďarskou policií. Nejprve byli na policejní stanici, pak převezeni do uprchlického tábora, po odchodu z tábora dorazili do Budapešti, kde si koupili jízdenky na vlak do Německa. Cestou ve vlaku byli policejními orgány kontrolováni. Překážky předání cizinky do Maďarska nebyly zjištěny, neboť na území ČR nemá žádné příbuzné a nemá ani v úmyslu v ČR pobývat. Bude předána do Maďarska, které sdílí hodnoty uznávané EU, jedná se o bezpečnou zemi, která dodržuje lidsko-právní úmluvy celosvětové i evropské. Zajištění je mimořádný institut, který umožňuje zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které nesmí být zbaven nikdo jinak, než z důvodu a způsobem, který stanoví zákon, v ČR je to zákon o pobytu cizinců. Cizinka nebyla oprávněna vstoupit na území ČR, má být předána na území Maďarska, je tedy důvod pro její zajištění. Podle čl. 28 Nařízení lze zajistit osobu za účelem jejího přemístění, existuje-li vážné nebezpečí útěku.

Na základě jednání cizinky shora uvedené vážné nebezpečí útěku v tomto případě hrozilo, neboť cizinka v době, kdy opouštěla Kosovo, měla cíl cesty v Německu. Za jeho dosažení nelegálně překročila vnější hranice EU, v Maďarsku, kde byla zadržena, požádala o mezinárodní ochranu, nesetrvála a pokračovala v cestě do Berlína. Ve snaze o dosažení svého cíle porušovala právní předpisy nejen evropské, ale i států, kterými projížděla. Tvrdila, že o azyl nežádala, nevěděla, co podepisuje, ač je vystudovanou osobou, v Maďarsku byla převezena do azylového zařízení, což ve výpovědi potvrdila, a tudíž v tomto zařízení se mohla pohybovat pouze jako žadatelka o mezinárodní ochranu, jde o zřízení otevřené, nikoliv detenční. Do Maďarska se omítá vrátit, neboť se chce za každou cenu dostat do Německa, čemuž odpovídá její chování po podání žádosti o mezinárodní ochranu. Celkově její jednání nedává záruku, že bude dobrovolně na území ČR vyčkávat, až bude předána do Maďarska, v případě nezajištění by dokončila svůj úmysl, tj. pokračovat v cestě do Německa.

Správní orgán je povinen podle judikatury NSS zvážit využití mírnějšího opatření, zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců a přitom zjistil, že účastnice řízení nemá na území ČR hlášen pobyt, nemá dostatek finančních prostředků na náklady spojené s případnou realizací přemístění, v ČR nemá příbuzného a známého pro ubytování či na složení finanční záruky, proto nepřipadá v úvahu uplatnění zvláštních opatření a jejich užití za účelem vycestování je neúčinné, protože od počátku cesty měla zřejmý cíl a úmysl dostat se do Německa. Názor správního orgánu, že nepřipadá v úvahu uplatnění zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců je v souladu s judikaturou, např. rozsudkem NSS č.j. 7 Azs 8/2014. V tomto konkrétním případě cizinka není schopna splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a existuje odůvodněná obava, že by jeho uložením byl ohrožen výkon jejího předání z důvodu jasného úmyslu dostat se do Německa. Z jejího projevu vyplývá, že nechce zůstat ani v ČR a chce se dostat do Německa. Správní orgán považuje své rozhodnutí za dostatečně odůvodněné, cizinka se na území ČR octla neoprávněně, v ČR nemá žádné příbuzné a i z důvodů shora není schopna dostát povinnosti setrvat na území ČR do skončení Dublinského řízení.

Doba zajištění stanovená na 60 dnů odpovídá zkušenostem z předchozích řízení a lhůtám nutným k úkonům podle Dublinského nařízení.

Žalovaná k námitce týkající se aplikace rozsudku NSS č.j. 7 As 107/2012-40 namítá, že žalobkyně v žalobě uvádí nesprávný text, neodpovídající znění tohoto rozsudku a pokud žalovaná zkoumala využití mírnějších opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců naplnila požadavek soudu vyslovený v rozsudku. Pokud se týká nedostatečné aplikace judikatury NSS v otázce využití mírnějšího donucovacího opatření, žalovaná konstatuje, že jak v případě zajištění za účelem správního vyhoštění, tak i v případě zajištění za účelem předání je povinna zkoumat možnost uložení mírnějšího donucovacího prostředku či zvláštního opatření za účelem vycestování. Citovaný rozsudek žalobkyní stanovil povinnost zkoumat využití mírnějších opatření i při zajištění za účelem předání. Správní orgán není oprávněn rozhodovat podle zákona o pobytu cizinců, v jakém zařízení budou cizinci umístěni, neboť zákon mu to neumožňuje, stejně tak rozhodování o tom, v kterém zařízení cizince umístí. Žalovaná dospěla k závěru, že v případě žalobkyně je užití mírnějších opatření neúčinné, neboť není schopna splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření za účelem vycestování. Uvedené je v souladu s judikaturou soudu. Zvláštní opatření za účelem vycestování nemůže být alternativou k zajištění a v obdobném duchu judikoval NSS v rozsudku 9 Azs 199/2014. Mírnější opatření mají zaručit cizince na území do okamžiku, než dojde k jeho předání a pokud cizinec není schopen poskytnout záruku, že se bude na území zdržovat, nelze se domáhat jiné alternativy.

K námitce žalobce, že byla zajištěna pouze z důvodu, že se na ní vztahuje Dublinské nařízení žalovaná uvádí, že k zajištění je nutno splnit podmínky nejen v § 129 ale i podmínky vyplývající z nařízení a pokud není jedna z nich splněna, cizince nelze zajistit, jsou –li splněny všechny, je zajištění odůvodněno a následuje umístění do zařízení. Právní řád nedovoluje automatické zajišťování cizinců.

K námitce nesprávného posouzení existence vážného nebezpečí útěku žalovaná vycházela ze skutkového děje uvedeného žalobkyní, kdy mimo jiné uvedla, že ČR pro ni byla tranzitní zemí a cílem cesty a jedinou zemí, kde chtěla požádat o azyl, bylo od počátku Německo. Již ve své zemi se rozhodla odcestovat do Německa, v Maďarsku, kde požádala o azyl, nezůstala a pokračovala dál do Německa. Při své cestě z Kosova až do ČR systematicky porušovala právní předpisy zemí, kterými projížděla, hranice ze Srbska do Maďarska přecházela mimo hraniční přechod, neboť si byla vědoma, že není oprávněna vstoupit na území přes hraniční přechod. Není předpoklad, že se bude dobrovolně zdržovat na území ČR a vyčkávat předání do Německa. Žalovaná považuje za nelogické, aby se dotazovala cizinky při jejím tvrzení, že se chce dostat do Německa, ČR považuje za tranzitní zemi, na to, zda je ochotna dobrovolně vyčkávat do doby ukončení Dublinského nařízení. Žalovaná je přesvědčena, že rozhodnutí vydala v souladu se zákonem, řádně posoudila všechny okolnosti týkající se skutkového stavu a rozhodování o zajištění žalobkyně, a proto navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.

Pokud se týká skutkových okolností zjištěných v dané věci žalovaným, ty nebyly žalobkyní rozporovány, a tudíž je dané, že přechala z Kosova přes Srbsko do Maďarska a následně přes Slovensko do ČR za pomoci převaděčů, překročila srbsko-maďarské hranice, kde byla zadržena policií, podala žádost o mezinárodní ochranu, ač měla v úmyslu tento úkon učinit od počátku v cílovém státu v Německu. V azylovém zařízení nepobývala a následně pokračovala v cestě přes Rakousko do ČR s cílem dostat se do Německa. V ČR byla zadržena a zajištěna českou policií.

Pokud se týká námítky, že žalobkyně byla zajištěna jen na základě toho, že se na ni aplikuje Dublinské nařízení, soud neshledává tuto námitku důvodnou a souhlasí se stanoviskem žalované v jejím vyjádření, že k zajištění cizinky podle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců je možno přistoupit za současného splnění podmínek nejen ve vnitrostátním právním předpisu, ale i komunitárním – Nařízení č. 604/2013. K zajištění pak může dojít pouze v případě naplnění všech podmínek uvedených v těchto předpisech a v napadeném rozhodnutí žalovaná řádně dovodila, proč považuje každou z podmínek za splněnou. Žalobkyně nepochybně neoprávněně vstoupila a pobývala na území ČR, neboť neměla cestovní doklady, vízum ani jiné povolení k pobytu, existuje vážné nebezpečí útěku, zvláštní opatření za účelem vycestování by byla neúčinná, zajištění bude přiměřené okolnostem a délka zajištění důvodná a je možno ji předat podle Nařízení.

Pokud se týká okolností při podávání žádosti o azyl v Maďarsku, žalovaná na základě obsahu výpovědi žalobkyně přesvědčivě vyvrátila její tvrzení v žalobě, že bez svého vědomí podala žádost o mezinárodní ochranu. Důvodem její cesty do Německa od počátku bylo získat azyl v Německu. Není pravdou, že by neporušovala právní předpisy států, kterými cestovala, neboť je zřejmé, že překračovala hranice s pomocí převaděčů, bez cestovních dokladů, příslušných víz či povolení k pobytu. O svých právech a povinnostech jako žadatelka o mezinárodní ochranu musel být v Maďarsku poučena ve svém jazyce, neboť uvedená povinnost vyplývá z unijních předpisů týkajících se žadatelů o mezinárodní ochranu, kterými jsou Maďarsko, stejně jako ČR vázány.

K námitce nepřiměřenosti zajištění a nesprávného posouzení mírnějších donucovacích opatření, soud konstatuje, že doba zajištění je souladná se lhůtami v čl. 28 Nařízení č. 604/2013, jejichž součtem lze dojít do počtu 86 dnů a na základě zkušeností s orgány Maďarské republiky v realizaci přemístění lze předpokládat, že lhůta 60 dnů je postačující a není extrémně dlouhá. Návrh na umístění žalobkyně v jiných zařízeních nelze akceptovat, neboť žalobkyně nemůže být umístěna do zajištění jinde, než dle zákona o pobytu cizinců.

Námitka žalobkyně, že namísto zajištění lze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření není rovněž důvodná. K otázce uložení zvláštního opatření jako upřednostnění před zajištěním cizince se vyjádřil NSS v rozsudku sp. zn. 7 Azs 8/2014 ze dne 20.3.2014 a žalovaná dle tohoto rozhodnutí posoudila, že v projednávané věci by uložením mírnějšího opatření byl ohrožen výkon přemístění a dospěla k závěru, že žalobkyně není schopna splnit povinnosti ze zvláštního opatření. Správní orgán má v zákoně o pobytu cizinců oprávnění umístit cizince do zajištění a jiná mírnější opatření, než která umožňuje zákon, není oprávněn aplikovat.

Soud tedy shrnuje, že zajištění žalobkyně podle ust. § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců za účelem jejího předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 je v souladu se zákonem.

Po posouzení všech žalobních námitek žalobců jako nedůvodných, soud žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. února 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová